

1 Instrukcja użytkowania tablic

1.1 Wyjaśnienia

Stoły przeznaczone są nie tylko dla okulistów, ale przede wszystkim dla specjalistów dla medycyny ogólnej i medycyny pracy lub innych specjalistycznych dziedzin, ale także asystenci w godzinach konsultacyjnych, optycy i optometryści, a także edukatorzy, Daj artystom, technikom i innym zainteresowanym profesjonalistom spoza branży medycznej możliwość dokonania wysoce prawdopodobnej, dokładnej oceny widzenia barwnego pacjenta. Taka procedura nie może być całkowicie pozbawiona możliwości błędu.

Dlatego celem musi być zapewnienie, że fałszywe pozytywne osądy będą występować rzadziej niż fałszywe negatywne, co można skorygować drugą metodą. Tabele powinny być stosowane w badaniach seryjnych, tj. w sposób praktycznie uzasadniony.

czas. Dlatego ich liczba powinna być ograniczona do minimum.

Dla zrozumienia potrzebna jest następująca wiedza fizjologiczna i patologiczna uproszczone wyjaśnienia dotyczące widzenia barwnego:

Zazwyczaj człowiek potrafi rozróżnić około 200 odcieni, około 26 poziomów nasycenia i około 500 poziomów jasności (Erb i Fahle 2006), przy czym słownictwo żadnego innego języka nie zawiera podobnej liczby terminów na te określenia.

Technologia wykorzystuje specjalne systemy klasyfikacji, takie jak CIE Lab lub CIE Luv.

Podstawą receptorową ludzkiego widzenia barwnego są trzy typy czopków, którego zewnętrzne segmenty wypełnione są fotopigmentem o krótkiej fali (Cyanlab), średniej fali (Chlorolab) i długiej fali (Erythrolab): podstawa

wszystkie te cechy widzenia barwnego, które są opisywane terminem „trójchromatyczny”

(De Valois i Abramow 1966, Ripps i Weale 1969, Walraven 1972, Michael 1973, Jacobs 1976, Lanthony 1987, Boynton 1988, Lennie i D'Zmura 1988, Krastel 1995, Nathans 1999, Gegenfurtner i Kiper 2003, Swanson i Cohen 2003, Conway 2009).

Próba wyjaśnienia widzenia barw wyłącznie w kategoriach receptorów jest niewystarczająca.

Doprowadziła do historycznego sporu między zwolennikami teorii

przez Younga (Young 1802) i Helmholtza (Helmholtz 1867, Helmholtz 1892) z jednej strony, którzy dostrzegli wyraźne dowody na trójchromatyczną organizację widzenia barwnego, a z drugiej strony zwolennicy Heringa (Hering 1874), którzy znaleźli równie dobre

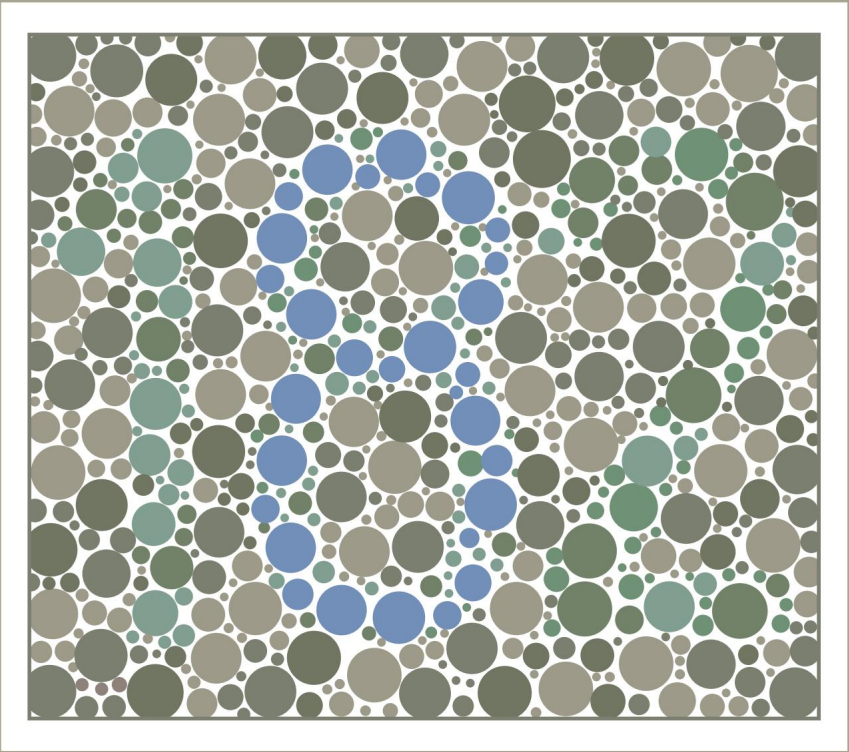
Argumenty za organizacją antagonistyczną koloru. Syntezę obu teorii sformułował von Kries (Kries 1897) w swojej teorii strefowej, która została również potwierdzona eksperymentalnie (Krastel 1995). Teoria strefowa stwierdza, że fizyczne bodźce barwne, które trafiają do siatkówki, zgodnie z teorią trzech kolorów,

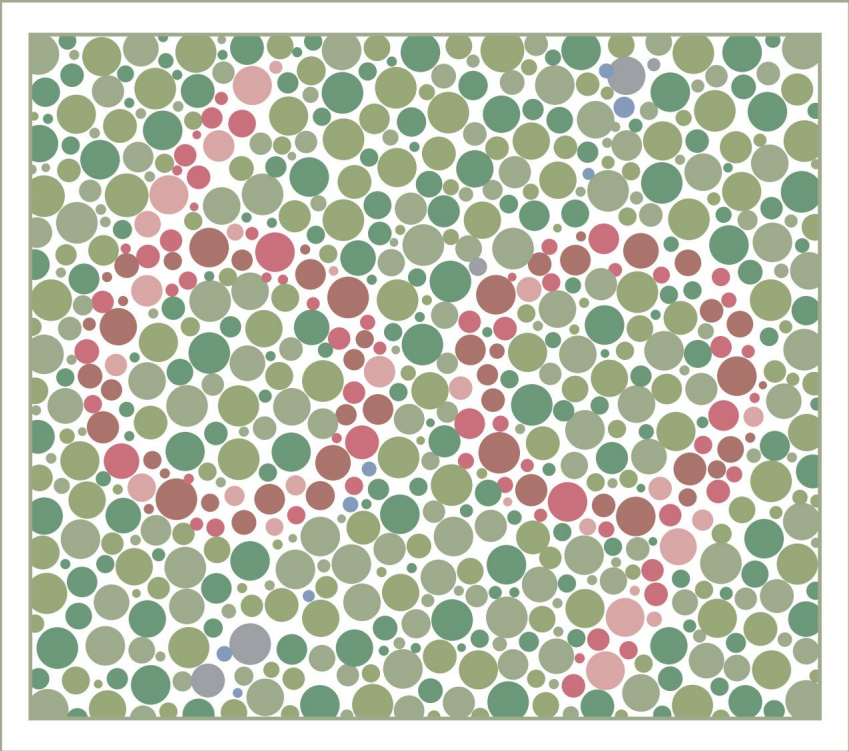
Natomiast ich neuronalna transmisja do mózgu odbywa się zgodnie z teorią barw dopełniających (Welsch i Liebmann 2003).

Odchylenia w widzeniu barw są popularnie nazywane „ślepotą barw”

lub „niedobór koloru”. Osoby z prawidłowym widzeniem kolorów należy nazywać osobami z prawidłowym widzeniem kolorów, a osoby z nieprawidłowym widzeniem kolorów anomaliami kolorów lub niedoborem koloru.

W zależności od przyczyny, zaburzenia widzenia barwnego mogą być wrodzone i nabyte. być oddzielnym.

3

